

## **Mijn monument is jouw monument**

De stoïcijnse schilder had als doel het begrip inclusie op canvas te zetten, maar twijfelde over een pointillistische, expressionistische of symbolische stijl. Nadat hij het etablissement in de voormalige kunstenaarskolonie verliet, besloot hij een wandeling langs de in onbruik geraakte trekvaart te maken. In de stad aangekomen, zag hij een ossenbloedrood geverfde gepotdekselde zijwand die onverwacht een uitdaging vormde voor een abstract werk. Iets verderop de uit bentheimersteen vervaardigde lantaarn, speciaal gemaakt om daar in 1561 het carillon in te hangen. Dit kon niet anders dan een aquarel worden. Even verder diverse Lodewijkstijlen, een festoen met jaartalsteen, acanthus, meerdere risalieten en bovenlichten. Uiteindelijk zou hij net als Terpen Tijn de verfpasta op het doek kwakken en zo een monumentaal schilderij creëren.

Terwijl de bovenmeester zijn zoveelste dictee voorlas, dacht hij met lichte weemoed terug aan vroeger toen hij nog samenwerkte met de hondenslager en zelf ook voorzanger, grafdelver en verzorger van het uurwerk was. Beide heren hadden veel jolijt, zeker nadat de hondenslager tijdens de preek weer eens de slapenden had aangestoten en de pratende en lachende gemeenteleden na een waarschuwing er immmediaat had uitgezet. Zelf kon de schoolmeester goed brieven schrijven aan Hunne Edele Grootmogende Heren in Den Haag of Hoorn voor de omwonende huisluiden. Meestal ging het over een geschil met de buurman over een gurf of prutten om het land droog te houden.

De voormalig onderwijzer kan zich nu vaker wijden aan zijn werk als vrijwillig molenaar en gaat binnenkort op zoek naar de aanvulling van het 21-delige molenaarsgereedschap waar de lepelavegaar en de dommekracht nog ontbreken. Maar dit voor later, hij keek naar de houten banken met de inktpotjes in het klaslokaal en zei: "Pennen neer".